

Jana Rečková
Z Olympu přicházeli andělé
(ikarie 1997/08)

Ewet zacloumal pouty; zkoušel, jak pevně ho přivázali. Zkoušel to vždycky. Natočil hlavu a zašilhal na pacholky, kteří si chystali nástroje. Ušklíbl se. Nemají kapku představivosti! Pražovský pán má dokonale zařízenou mučírnu, a oni den za dnem přivazují provinilce na lavici a mlátí je holemi. Musí je to hrozně nudit! Opatrně se zavrtěl. Chce to najít správnou polohu. Třísky v břiše patří k nepříjemným zpestřením trestů...

"Co provedl tentokrát?" Hlas z ochozu se v kruhové místnosti mocně rozléhal, jako by patřil obru. Jeho majitel však nebyl obr. Hbitě seběhl po točitých schodech, na posledním stupni se zastavil, aby hleděl urostlým pacholkům přímo do očí.

"Položil náklad a vlezl do studny, pane rádce," odvětil uctivě pacholek.

"Aha," řekl rádce Palík. "A kdo nařídil tohleto?" Jeho gesto zahrnuje podzemní místnost se zařízením i osazenstvem.

"Velitel Kobzol." Pacholek se ošil. Pan Palík v růžové vestě a s jemným šátkem kolem krku ho zneklidňoval.

"Aha. Takže já jeho rozhodnutí ruším. Odvažte ho."

Ewet se zvedl a chystal se zmizet; neuniklo mu, že pan Palík nechal nahoře otevřené dveře.

"Počkej, vlčí kluku!" zarazil ho rádcův hlas. "Co takhle projevit trochu vděku?"

Ewet se neviditelně ušklíbl. Často se uškliboval sám pro sebe; lidé z hradu ze sebe dělali kdovíco, ale pro něj to byli pořád jenom hlinožrouti! "Tak jo," broukl.

Pacholci svorně zvedli oči k nebi. Pan Palík však byl s tím projevem vděčností srozuměn. "Pojď se mnou," řekl Ewetovi.

Po schodech to celkem šlo, ale jakmile vyšli na nádvoří, Ewet se začal cítit nesvůj. Převyšoval pana Palíka víc než o hlavu, rádce mu nesahal ani k ramenům. Ze zkušenosti věděl, že ve většině pánů podobné výškové rozdíly budí touhu useknout, co přečnívá. Bezděčně se nahrbil. Tohle se už na Pražově naučil.

Palík se zasmál. "Mně to nevádí, ty vlčí mládě. Klidně se narovnej!" Ani se neotočil. Ewet zahnal představu, že by někdo z hlinožroutů mohl být skutečně chytrý, a napohled lhostejně pochodoval za Palíkem dál. Až do jeho pracovny.

"Sedni si," vyzval ho rádce pražovského pána.

Ewet přešlápl bosýma, špinavýma nohama na leštěné podlaze. Podíval se na čalouněné židle, pak na svoje krátké kalhoty z hrubého plátna, zavrtěl hlavou. "Budu stát."

"Bolí mě z tebe za krkem," řekl měkce Palík. "Měj trochu ohledy, milý vlku!"

Nepřikazoval, ale než domluvil, Ewet už seděl. "Nejsem vlk," namítl polohlasně.

"Protože tě odvedli z Lesa ještě včas."

"Nerozumíte tomu," řekl Ewet. "My se nestáváme vlky!"

"Jakpak to? Vesničané ze Žďáři přísahají, že viděli..."

"Nevědí, co vlastně viděli," skočil mu do řeči. Vzápětí se polekal. Drž hubu, pitomče!

"Aha." Rádce Palík kývl. "No, jsou to prostáčci. Pověz mi, jak žijete v Lese, mezi vlky."

"Nejde jenom o vlky. Je to život šelem. Lovců..." Ewet vzdychl. "Stejně se odtud nedostanu. Nechci na to vzpomínat."

"Šelmy jsou prý přizpůsobivé," řekl Palík. "Na tobě je to jasně vidět. Ostatní... Hm. Chytili vás tehdy osm. Přežili dva." Ewet sebou škubl. Dva! Srdce měl v tu chvíli plné černé bolesti, husté jako med.

"Nezeptáš se, kdo je ten druhý?"

"Nechci to vědět," zašeptal Ewet.

"Dívka." Palík se teskně usmál. "Krásná dívka."

"Jachka," řekl Ewet. Neptal se, kde dívka je. Měl pocit, že to ví. Zavřel oči. Velký Vlčí Duchu!

"Tvoje děvče?" Palík měl účastný výraz. Možná i upřímný.

"Ne. Nemám děvče," odpověděl Ewet úsečně.

"Asi bys radši vlčici, hm?"

Mladík prudce vyskočil na nohy. "Nepáříme se s bratrskými zvířaty!"

Palík zaklonil hlavu a pozoroval ho s neskrývaným potěšením. Oheň v očích, bílé zuby, tvář dravce. Hříva vlasů a po obličej i po těle spousta přebytečné srsti, aspoň podle názoru hlinožroutů (já vím, jak nám říkáte vy z Lesa!). Šest jich zabili, šest těch nádherných tvorů, právě v okamžicích jako tento, když je urazili, dotkli se něčeho, co jim bylo svaté, a vyvolali jejich hněv, jejich čistou zvířecí zuřivost...

Usmál se. "Je mi smutno, Ewete. Kvůli tobě a tvým mrtvým bratrům. Nesmíš opakovat jejich chybu. Nesmíš připustit, aby se v tobě probudila šelma, protože pak tě zabijí."

"Šelmy jsou lepší než lidé," zamumlal Ewet. Až teď si všiml, že rádce má na dosah ruky meč, zavěšený na stěně. Mohl mě zabít!

"Já vím," řekl Palík. "Kuchařčina holčička je v pořádku. Jenom se v té studni trošku potloukla. Ani se nenapila."

"Vy víte, proč jsem tam lezl?"

"Byl jsem u toho. Patřil jsem k těm, kdo se zoufale styděli, že nedokážou překonat strach z temných děr. Hrůzu z hloubek... Obdivoval jsem tě. Pomáhal jsem tě vytáhnout. Vzal jsem ti holčičku z rukou."

"Nevnímal jsem vás."

"Měl jsi práci," řekl Palík laskavě. "Kobzola si ještě podám."

"Zbytečná námaha," broukl Ewet. "Můžu jít? Ten balík plátna ještě leží na dvoře. Nikdo ho za mě neodnese."

"Znáš starého Pastira?" Rádce Palík vstal a přistoupil k oknu. Nebál se otočit zády k bratrovi vlků. Nikdo na celém Pražově by si nic podobného nedovolil.

"Jo. Jistě."

"Je skoro slepý... V poslední době hodně sešel. Dětinští... Náš pán potřebuje nového Prvního rádce."

"Měl by si vybrat vás," vyhrkl Ewet. Neměl v úmyslu Palíkovi pochlebovat. Myslel to úplně vážně.

"Vybral," kývl Palík. "Co koulíš očima? Není úplně hloupý!"

"Zdá se," pravil Ewet suše. "Je chytrý nejmíň jako já."

Palík se zakuckal smíchy. "Zdá se! Proč ti to ale povídám... První rádce potřebuje tajemníka. Toho starého nechci. Chci tebe."

Ewet převrátil židli, podklouzly mu nohy a zůstal ležet na podlaze na zádech.

Palík se k němu sehnul. "Takhle dáváš najevo radost? Možná bych tě teď měl podrbat na břicho? Nebo za ušima?"

Ewet vleže zakroutil hlavou. "To je přece nesmysl!"

"Proč?"

"No, jsem přece... z Lesa!" Pomalu vstal. Prohlédl židli, zda neutrpěla zranění. Ne. Všechno v pořádku.

"Mně to nevadí. Když si oholíš to chmýří, co ti roste na tvářích..."

"Myslíte si, že umím psát?"

Palík kývl. "Viděl jsem, jak maluješ písmenka dečkám v dolní ratejně. Kde ses to naučil ty?"

Ewet se usmál. Neodpověděl. První rádce pražovského pána nenaléhal. "Dobře, nech si to. Takže, Ewete. Nejdřív do lázně... A už žádné balácy!"

* * *

Přístroje Lierna probudily, když bylo jeho léčení u konce. Přesně podle programu se líně převracel v otevřeném boxu, protahoval se a vdechoval vlahý vzduch s jemnou příchutí ozónu. Snědl dobroty, které mu budicí program připravil, a opustil hojivé bezpečí a pohodlí olympského lůžka. Mimochodem si všiml, že při jeho spánku nebylo použito hlubokého podchlazení a dávky drog byly podle záznamu minimální. Výborně, odpadnou potíže s návratem pamětí. Duševní zranění, která každý z andělů na cestách utrpí, byla tentokrát velmi malá. Bezvýznamná zranění. Byla to úspěšná mise.

Oblékl si lehké zelenobílé roucho a odebral se do předpokoje. Nikdo na něj nečekal. Liern se zachmuřil. Po probuzení býval, jako ostatně každý, velmi citlivý na hladký průběh přivítání. Vrhł pohled na komunikátor na kruhovém stole. Přístroj zeleně blikal, byl zapojený.

"Co se děje?" zavolal Liern.

Žádná odpověď.

Rozhlédl se. Důvěrně známá místnost, důvěrně známý výhled ze širokého okna. Shlížel z výšky Olympu na vrcholky hor, pokryté ledem a sněhem, ověncené mlhou. Co se to děje?

Otevřel dveře, spatřil prázdnou bílou chodbu. Pokud číslice nad oknem nelhaly, blížilo se poledne. Tou dobou bývalo v budově RÚA (Rehabilitační ústav andělů) rušno. A jak!

Kráčel chodbou a zkoušel dveře. Některé na dotek jeho dlaně reagovaly, jiné ne - podle vloženého programu. Všechny pokoje, kam se dostal, byly prázdné. Kam zmizeli lékaři, ošetřovatelé, cvičitelé, technici, uklízeči, jídlonoši a všichni pacienti?

V knihovně bylo neskutečné ticho. Disky se zlatě leskly v přihrádkách vyhledávacích zařízení, krystaly zářily ve skleněných schránkách, čtecí pulty byly prázdné. Křeslo v Informacích také. Liern přistoupil k centrálnímu ovladači. "Aktuální glóbus," požádal.

Vzápětí se před ním objevil holografický obraz Temny. Liern se na něj pozorně zadíval. A srdce mu sevřela ledová dlaň. V Příhodném kraji, nížinách a vlídných pahorkatinách osídleného kontinentu znatelně ubylo lesů. Vesnice se rozrostly. Nechal si jednu přiblížit. Ano, tohle už vypadá jako město. A tady... Přehradili řeku. Potřebovali nádrž na zavlažování? Nebo se jen chtěli vykoupat? Takže... Vysušili pořádně velký močál. Co to asi udělalo s místním klimatem? Zdá se mi to, nebo tamhle o kus jižněji vzniká zbrusu nová poušť? Sevřel si hlavu rukama. Co se to děje?

Uvědomil si, že ho nenapadlo podívat se, jak dlouho spal. Že neví, který je rok. Prostě předpokládal, že procedury trvaly pár dní či týdnů... "Datum," řekl. Musel požadavek opakovat. Počítač nedokázal odfiltrovat jeho náhlý chrapot.

Osm set čtyřicet čtyři. Liern se zhroutil na nejbližší židli. Spal jsem dvě stě třináct let! To přece není možné!

Utekl z té hrozně knihovny, od té strašné pravdy. Běžel zpátky do svého pokoje. Důkladně prozkoumal záznamy, jimž předtím věnoval jen letmou pozornost. V celém těle cítil led a současně se třásl. Tady to je. Přístroje všechno zapsaly, nic nevynechaly, nic nepřikrášlily. Třetí den léčení. Prudká změna podmínek. Instrukce z lodi, které neměly platnost příkazů, neboť jim chyběla správná formulace. Potřeba samostatného rozhodnutí. Priorita zachování lidského života... Mého života, pomyslel si Liern. Instrukce z lodi... Loď! Já blbec, jak jsem to mohl přehlédnout! Nebyla tam! Nevisela nad glóblem, ta povědomá stříbrná skvrna,

připomínající domov... Domov, který jsme opustili před... moment... osmi sty padesáti pěti lety.

Přístroje mě zachránily, uvažoval. Hrozilo nějaké nebezpečí. Proto mě nechaly spát dvě století. Ale co se stalo s lidmi?

Vjel do něj život. Musím někoho najít! Přece všichni nezahynuli!

Liern byl filosof, ne fyzik, a nerozuměl údajům o onom neznámém nebezpečí, na něž počítače regeneračního aparátu tak pohotově zareagovaly. Nejistě usuzoval na nějaké záření, nebyl však schopen ani přibližně určit jeho druh. Příliš ho neutěšilo, že ani centrální počítač v knihovně ze situace nebyl moudrý. Tím huř!

Vyzbrojil se univerzálním otevíracím kódem, který počítač ochotně poskytne každému, kdo ho osloví ze správného místa - to jest místa správce knihovny, a vydal se na průzkum. Kvalitní syntetickou napodobeninu celozrnného chleba (s patřičným obsahem živin - v tom tvůrci obživných programů nedovolovali žádné improvizace) žvýkal v chůzi. Teď by nevydržel sedět.

Celá osmipatrová budova RÚA byla prázdná, pokoje svítily čistotou, hory za okny se leskly sněhem. Na modré obloze zářilo slunce. Jako doma, říkali o něm přistěhovalci z první generace. Liern sjel výtahem do prvního suterénního podlaží, kde probíhala léčba nejtěžších případů. Složitá aparatura, jejíž součástí byl počítač výkonnější než jeho kolega v knihovně, měla na starosti tři pacienty, tři anděly, kteří se vrátili ze světa tam dole s ranami k nepřežití. Olympané se v těchto prostorách pokoušeli o zázraky. Někdy se to dařilo.

Liern se neodvážil přiblížit k mohutným sarkofágům (nikdo nevymyslel vhodnější výraz, alespoň ne za jeho života). Usedl k terminálu a vyžádal si údaje.

Lačnil, první ze tří. Liern četl z monitoru a tekly mu slzy. Tělo funguje díky přístrojům, mozek neprojevuje známky aktivity. Už sto padesát let. Naděje na uzdravení nulová. Modrooký Lachil s narezlými vousy je mrtev.

Saiet, druhý. Měl naději, dokud nedošlo k té záhadné katastrofě. Instrukce z lodi počítač naprosto správně ignoroval, ale lokální změny prostředí - a tenhle chytřejší stroj identifikoval druh záření, i když jeho sdělení pro Lierna nemělo smysl, nerozuměl mu - způsobily poruchu na mrazicím zařízení, teplota zakolísala o dva stupně a následné reparační procedury způsobily ireverzibilní poškození Saietova mozku. Naděje na přežití pět procent, s těžkým deficitem... Liern přestal číst. Číslo se mu míhala před očima. Vstal. Nemohl se podívat na údaje třetího pacienta. Nechtěl vědět, kdo to je. Nemohl.

Opustil budovu, vyšel na terasu nad ohromným vstupním schodištěm. Do jeho lehkého roucha se opřel studený vítr.

Nevěděl o tom. Zíral na sochy, jež terasu téměř beze zbytku vyplňovaly. Desítky, stovky soch. Měly tváře, které znával, s ústy otevřenými ve výkřiku. Dívaly se nahoru, vztahovaly paže k nebi.

Stál před vchodem, bál se pohnout, nohy odmítaly udělat jediný krok, ruce se mu třásly, ústy škubal tik. Zavíral a znovu otevíral oči. A pěsti. Toužil probudit se. Nebo zemřít.

Nic z toho se nestalo. Oni zůstávali zkamenělí, on byl naživu a byl si skoro jist, že bdí. Polkl. Přiměl nohy k chůzi. Zvedl třesoucí se ruku a dotkl se jedné z těch zkamenělých paží. Celá socha se okamžitě rozpadla v prach. Liern se prodral k okraji terasy. Způsobil tím rozpad púltuctů dalších zkamenělých přátel a známých. Pod mramorovými sloupky na vrcholu schodiště se převalovala mlha. Vstoupil do ní, splynul s ní a zmizel, tak, jak to andělé dělají.

Kdyby se byl tam v podzemí přece podíval na údaje třetího sarkofágu, spatřil by zeleně svítící nápis Probuzení za 0,304 aktuálního roku.

* * *

"Nechci na tu popravu," řekl Ewet. "Co tam budu dělat?"

"To je rozkaz!" Rumír z Pražova, hradní pán a vládce kraje, se hrozivě zachmuřil.

"Je tak těžké zodpovědět mou otázku?" Ewet se svého pána nebál. Pokud se vůbec někoho bál, pak to byli hlupáci, ve své tuposti krutí a nevyzpytatelní; takovým se vyhýbal. Pan Rumír nebyl hlupák.

"Vlastně ano," kývl. "Palíku?"

"Jo," řekl První rádce. "Nejde ani tak o to, že jsi dobrý s mečem a ještě lepší se sekerou... A tak dál, vždyť víš. Bereme s sebou oddíl stráže... Jenže to nebude obyčejná poprava."

"Jak to?" zeptal se Ewet. "Nějaký muž řekl víc než měl, možná nepochválil starostovi zahrádku, prozradil, že na návsi je bláto, ačkoli do lomu je to co by kamenem dohodil, a tak ho starosta dá shodit do strže... A pán z Pražova to schválil."

Rumír z Pražova se otočil ke svému rádci. "Nechápu, proč jsem toho vlčího bastarda ještě nenechal stáhnout z kůže. Nebo rozčtvrtit. Nebo uvařit zaživa..."

"Já to. chápu," řekl Palík. "Postrádal byste někoho, kdo se vás nebojí."

"Copak ty se mě bojíš?" Vládce zvedl obočí.

"Ovšem," odvětil Palík nevzrušeně. "Ostatně se mnou by si Jachka asi nechtěla povídat."

"To bude ono." Pan Rumír pohladil kůru jednoho ze stromů, vyrůstajících z nevydlážděné části nádvoří. Světlo zapadajícího slunce

ozářilo jeho hezkou, tvrdou tvář, a hned nato ji ukryl stín větví. Oba jsou z Lesa, myslel si, vzpomínaje, jak jeho krásná, smutná víla pookřála, když jí Palík poprvé přivedl Eweta. Ti dva se objali, až Rumíra bodla žárlivost, ale chytrý Palík mu šepem vysvětlil, že dívka patří ke Stromovým a mladík k Šelmám, tudíž si podle zákonů svých rodů spolu za žádnou cenu nic nezačnou. Zdálo se, že má pravdu. Jachka s Ewetem se k sobě chovali jako bratr a sestra, a kvůli sestřičce bylo výhodné být zadobře i s bratříčkem.

"Prostě to nebude obyčejná poprava," opakoval Palík důrazně. "Odsouzenec bude svržen do Popravčí strže, to ano, ale bude kolem toho spousta parády. Bubnování, zpěvy a tance, řečnění..."

"Slavnost," řekl tiše Ewet "Pozval si bubeníky z Llejenu?"

"Jo," hekl Palík. Tomu chlapci to myslelo docela rychle. Napadlo ho i to, že Llejanské bubny zahánějí mlhu?

"Takže o tom víš Les," prohlásil Ewet. "Bude snad proti? A myslíte, že já dokážu zadržet šelmy?"

"Nebojíme se ani tak zvířat, jako..." Pan Rumír se odmlčel. I v mihotavém světlic pochodně bylo znát, jak pobledl.

"Odsouzeného," dokončil Palík. "Zdá se, že je to šílenec. Jenomže panny omdlévají, když se na ně podívá. Dvě vesničanky už potratily. Strážce u šatlavy se střídají čtyřikrát za noc a stejně se jeden z těch hochů oběsil na pūdě..."

"Kdo je to?" zeptal se Ewet.

"Tvrdí o sobě, že je anděl. Přišel lidem říct, že nemají kácet a vypalovat lesy, protože tím zničí celou svou zem a nakonec i sami sebe..." Palík zavrtěl hlavou. "Nerozumím tomu. Lesů je přece spousta!"

"Země je velká, a přece se hádáte s Llejanskými o hranice," poznamenal Ewet. "Chtěl bych s tím andělem mluvit."

Pan Rumír zvučně tleskl. "Můžeš! Poslyš, hochu. Ve Žďáři o tobě vědí. Sedni na koně a vyraz, jen co se víc setmí. Kde je šatlava, víš. Strážce tě pustí dovnitř a zbytek je na tobě. Pamatuj, chceme se dovědět co nejvíc. Než toho blázna popraví."

Ewet se odvrátil. Ne však dost rychle, aby Rumír nepostřehl v jeho očích výraz prudké nechuti. Hradní pán zrudl. "Splníš úkol?" zeptal se. Jeho tón dával najevo, že tady končí žerty.

"Ano," řekl Ewet.

Pán a jeho rádce odešli. Ewet osaměl ve tmě pod stromy. Obloha byla ještě světlá, ale část toho světla pohltily vysoké hradní zdi. Kůra dvou břízek zářila jako svíčky na oltáři bohyně úrody. Ewet zaťukal na statnější kmínek. "Vylez, sestřičko," zašeptal.

Strom se zachvěl, bílá kůra na okamžik zružověla a s povzdechem ze sebe vypustila nejasný obrys, který postupně houstl a nabíral tvar dívčí postavy.

"Bylo mi tam dobře," řekla Jachka s lehkou výčitkou.

"Já to znám," pousmál se Ewet. Pochopitelně slyšela všechno, celý rozhovor.

"Strom není šelma."

"Jistě. Ale pocit je to stejný."

"Jak to můžeš vědět?"

Znovu se usmál. Rozzlobila se. Vždycky se zlobila, když její otázky nechával bez odpovědi. Zrůžověla, zvedla bradu, doširoka otevřela oči... Byla nejkrásnější, když měla zlost.

"Možná nevím nic, Jachko, jahůdko. Víم jenom to, že odcházím. Mohla by to být příležitost... Uvidím."

Pevně ho objala. "Bratříčku z Lesa! Neopouštěj mě!"

"Máš tady muže," řekl. "Máš ho ráda."

"Les mám raději."

"Já nezapomenu. Jestli přežiju, nezapomenu na tebe."

Přitáhla si ho blíž a políbila na rty. Pak se rychle otočila a vrátila se do stromu.

* * *

Málokdo ve Žďáři věřil v anděly. Rasa ano. Věděla, že jsou to bytosti z pohádek, byla však přesvědčena, že pohádky nejsou nic jiného, než napůl zapomenutá minulost, o kterou se nikdo nestará a moudří otcové ji přenechávají bezzubým babkám. Babky to mají v hlavách už trochu pomotané, spletou co se dá, a tak z toho, co bylo, nám zůstávají jen střípky.

Potají ty zlomky schraňovala a zkoušela je dát dohromady, slepit jako rozbitý džbán, aby dávaly nějaký smysl. A pak se přímo ve vesnici objevil anděl. Byl právě tak krásný a zlatovlasý, jak si ho představovala, mluvil podobně jako v pohádkách a starostovi ani váženým otcům to vůbec nebylo po chuti, ale chyběla mu moc, jakou andělům přisuzují báje. Vlastně neměl vůbec žádnou moc.

Ty holky beztak omdlely schválně, aby na sebe upoutaly pozornost. Ženské potrácejí ustavičně, skoro jako by je to bavilo. A oběšený strážce už léta popíjel víc slivovice, než mu bylo zdrávo, není divu, že ho chlast nakonec připravil o rozum...

Neuvěřnili ho hned. Starosta byl pomalý, těžkopádný tupec, zrovna tak jako vážení otcové, a trvalo mu tři dny, než se rozhodl, že anděla nenechá jen tak chodit po vesnici a po polích a mluvit s lidmi. Rasa si mezitím s andělem povídala. Zjistila, že se jmenuje Liern, že sám sebe vůbec nepovažuje za nadpřirozenou bytost, a že je poslední. Dlouhé zlaté řasy se mu chvěly, když to říkal. Před dvěma staletími došlo k nějaké strašné události, při níž všichni andělé zahynuli, tvrdil. Rasa to

považovala za pádný důvod, proč on, poslední, má zůstat naživu. "Tak přece uteč!" přesvědčovala ho. "Oni tě zabijí!"

"Jistě. Počítám s tím. Téhle zemi už není pomoci, protože já sám na ten obrovský úkol nestačím. Bude zničena. Jako náš domov pod jiným sluncem."

Nevysvětlil jí, o čem to mluví. Mávl rukou, když se vyptávala. "Zapisuješ si moje slova... Mohlo by to být nebezpečné!"

"No a? Vždyť říkáš, že náš kraj postihne zkáza."

"Bude to trvat celá staletí. Mezitím můžeš být šťastná."

"Posmíváš se mi? Jak bych mohla být šťastná, když nás čeká hrozný konec?"

Upřel na ni modré, zářivé oči. "Cítíš stejně jako já... Jenže já jsem anděl. To znamená něco jako posel, víš? Měli jsme být posly moudrosti, přinášet ji vám, lidem obdělávajícím půdu, učit vás, jak máte zacházet s touto krásnou zemí... Zemřu jako zemřeli všichni z mého rodu. Nechci být sám!"

Neodvážila se navrhnout mu, že by mohl být třeba s ní. Věděla, jak je pro něj zoufale ošklivá a obyčejná. A vůbec, možná mu špatně rozuměla a to slovo anděl přece jen znamenalo něco víc než povolání... Netroufla si, a teď, v noci, jeho poslední noci před popravou, toho trpce litovala. Mohla mu zachránit život. Mohla mu aspoň domluvit schůzku s krasavicí Líbelou, která je sice hloupá, ale hodná, a určitě by si dala říct.. Oknem pokojíku viděla na temnou, nízkou budovu šatlavy. Strážce přecházel tam a zpět, mával kopím, aby si dodal odvahy. A uvnitř ležel na slámě on, Liern, jemný obličej zohavený podlitinami, křehké tělo samou ránu, zlaté vlasy spleené krví... Rasa se bezmocně rozplakala.

Zaslechla tichý zvuk koňských kopyt. Na návsi se objevil jezdec. Svítil si lucernou; jasná známka, že přijíždí z hradu. Sesedl před šatlavou. Chvilí hovořil se strážcem, pak se oba vydali k masivním dveřím vězení. Co to může znamenat? Naději?

Stála u okna, dokud se muž znovu neukázal. Trvalo to dlouho. Mohlo být k půlnoci, v domě bylo úplné ticho, i služky už šly spát. Strážce vyměňoval pochodeň v držáku u vchodu. Světlo dopadlo neznámému do obličej. Rasa bezděčně couvla, jako by ji mohl vidět. Tohle byl obličej šelmy, jednoho z těch vlčích lidí, kteří unášejí a požírají malé děti! Hradní pán najímá do svých služeb vlky? Zděšení téměř přehlušilo její žal. Stáhla závěsy. Rozsvítila lampičku na olej.

Z tajné skrýše pod postelí vylovila svůj poklad; tlustý sešit se zažloutlými stránkami. Začala chvatně zapisovat, co právě viděla.

* * *

Ewet pochopitelně slýchal o andělech. Vyprávěla mu o nich matka, ještě než se jí tolik zalíbilo běhat s vlky, že se ztratila v přátelské smečce. Otec ji brzy následoval a malého Eweta se ujal starý Quart. Ten znal mnohem víc pohádek než matka a rád je vykládal svým třem vnukům a Ewetovi. Jenže Quart byl zabit v té strašlivé bitvě s hlinožrouty, kdy celý Vršíček zrudl krví a něco z ní steklo až do Jezera dřevorubců a do močálu. Tehdy prý zahynuly všechny skřívěny, drobné bytosti spřízněné s ptáky, které uměly létat se svými okřídlenými bratry, tak jako lidé z Ewetova rodu lovili se šelmami. Skřívěny lidská krev zabíjela...

Pohádky z Lesa byly smutné. To, co se opravdu stalo, ještě smutnější. Quartovi kluci zmizeli mezi vlky. I Ewetovi se líbilo lovit, miloval dlouhý běh nocí, pocit ostrého čichu, pocit rychlostí a síly, ale ráno se rád rozloučil s bratrem Ewem a jeho družkou, kteří ho střídavě hostili ve svých pružných tělech, a trávil den jako člověk.

Kdoví proč si na to vzpomněl, když klusal nocí ke Žďáři. Jak moji vlci souvisejí s andělem? Byl přesvědčen, že nějaká souvislost tady je. A doufal, že mu ji vězeň odhalí.

Vkročil do tmavé kobky, postavil lucernu na stůl. Muž na pryčně se pohnul, sláma, poházená na prknech, zašustila.

Ewet vytáhl z kapsy pláště plochou láhev s pálenkou. "Nevím, jestli andělé pijí slivovici," řekl. "Ale vidím, že tě bili. Máš bolesti... Napij se."

Dlouhá, štíhlá ruka se natáhla po láhvi. "Jak můžeš něco vidět? Tvoje lucerna je jenom další důkaz tmy," promluvil jemný, lahodný hlas. Není divu, že mu lidé naslouchali!

"Patřím k Šelmám. Vlíčím lidem. Mám jejich oči."

"Ach. Co tady potom děláš?" Vězeň se s námahou posadil.

Pokud mohl Ewet posoudit, byl to člověk. Nic nadpřirozeného na něm nebylo. Původně byl asi velmi hezký. Nejspíš ještě včera... Vděčně si přihnul z láhve. Podal ji Ewetovi. Ten jen mávl rukou. "Nech si ji. Potřebuješ to... Poslal mě můj pán, Rumír z Pražova. Je na tebe zvědav."

"Vlíčí muž slouží hradnímu pánovi?"

"Zajali mě před lety," řekl Ewet. "Bylo nás z Lesa osm. Přežili jsme dva. Je to dlouhé povídání, no ale teď jsem opravdu ve službách hradního pána... A ty nejsi žádný anděl!"

Vězeň se zasmál a jeho smích se zlomil v bolestné zasténání. Zlomené žebro, odhadl Ewet.

"Ale ano. To jen ty nevíš, co to je anděl. Je to... moje práce. Totiž, bývalo nás víc. Jenže před mnoha lety se stalo něco strašného a všichni kromě mě zahynuli. Pověz to svému pánovi. Bude rád."

Ewet zakroutil hlavou. "Ne. Povím mu, co uznám za vhodné... Je pravda, že umíte vstupovat do mlhy? Putovat s mraky?"

"Ano. Je to pravda."

"V lesích se o vás vypraví, že nás chráníte před hlinožrouty."

"To ne. Spíš jsme se pokoušeli chránit lidi před jejich omyly. Těžko se to vysvětluje... Stejně to bylo hloupé. Byli jsme... pyšní. Jo, pyšní!" Zmlkl. Zkroutila ho náhlá bolest. Schoulil se na slámě, těžce dýchal. Ewet si vybavil vlčí píseň bolesti. Přiložil trpícímu dlaně na spánky a zabroukal ten hluboký, temný nápěv i se slovy ve vlčí řeči, píseň, kterou svým dětem dal Velký Vlčí Duch. Cítil, jak se věžňovo tělo uvolňuje. Odtáhl ruce.

"Co to bylo?"

"Vlčí kouzlo," řekl Ewet. "Je ti líp?"

"Mnohem. Já... Jmenuju se Liern. Co chceš vědět, vlku?"

"Jmenuju se Ewet a nejsem vlk. Někteří z nás odešli k vlkům, protože být člověkem je těžké... Chtěl bych vědět, čím se vy andělé lišíte od nás. Čím se lišíme my, Šelmy, od Stromových, a také od hlinožroutů..."

"Ničím," odpověděl Liern. "Ničím podstatným. Všichni pocházíme z jednoho rodu... Myslím, že jsi to už věděl, Ewete."

"Snad... Proč tedy nenávidíme jeden druhého? Proč si hlinožrouti oškliví lidi z lesů, a my zase je? Proč tě zítra popraví?"

"To je složité. Nebo možná až moc jednoduché... Nás starý domov téměř zničily boje lidí proti lidem. Naši předkové nám našli nový. A tahle země nám poskytla nové, netušené schopnosti... Jenomže nezměnila lidskou povahu."

"V lidské povaze je ničit sebe a ničit lesy a..."

"Zřejmě je to nevyléčitelné. My z Olympu... To je nejvyšší vrchol těch bílých hor, které za jasného dne můžeš zahlédnout na západě... My jsme se stali jakýmsi strážci moudrosti předků. Nebo jsme si to mysleli... Posílali jsme k ostatním posly... Protože oni rychle na všechno zapomněli. Knihy ztratili nebo je spálili, stroje nechali zrezavět, když je nedokázali opravit, někteří zapomněli i písmo..."

"Llejanští," řekl Ewet. "Nebo Stromoví. Vlastně i my, Šelmy. Já se naučil psát na hradě."

"Jsi teď o kousek víc člověkem," usmál se Liern. "Ale nic nezměníš. Jako my. My, pitomí, nafoukaní Olympané... Všechny ty hrůzy, kterými lidstvo už jednou prošlo, se budou opakovat..." Zvrátil hlavu dozadu. Mluvil stále rychleji. "Zemřu a nebude mi to líto. Vůbec ne. Jen tu dívku lituju. Proč... My z Olympu jsme bývali krásní. Dbali jsme na svá těla. Bylo to k ničemu. K ničemu, jako všechno..." Přešel do zvláštní libozvučné řeči, které Ewet nerozuměl. Blouznil.

Ewet nad ním postál. Řeč se změnila v mumlání, i to po chvílce utichlo. Věžň spal. Ewet se otočil a tiše zaklepal na dveře.

"Neočaroval tě?" ptal se dychtivě strážce.

"Ne. Proč? Neubližoval jsem mu. Teď spí, nemusíš se bát"

Ewet nezamířil zpátky k hradu. V nejužším místě přeskočil strž, burácející reka Lych po něm zlostně vrhla hrst pěny, ale nedohodila tak vysoko, Ewet se zasmál a cvalem se rozjel k Lesu.

* * *

"Vrátil ses až ráno," hněval se pan Rumír, přecházející po pracovně. Měl na sobě noční oděv, jen čepičku si odložil. "Proč jsi za mnou nepřišel hned?"

"Spal jste," pokrčil rameny Ewet. "A vlastně jsem neměl co říct. Toho muže tak zmlátili, že celou dobu blouznil. Doufal jsem, že z něj přece dostanu kloudné slovo, ale marně. Skutečně tvrdil, že je anděl, jenže současně si byl jist, že zemře... Moc mi to nešlo dohromady."

"To jeho... kouzlo, nebo prokletí," začal opatrně pan Rumír, "na tebe nepůsobilo?"

"Nic jsem necítil. Možná si hoši ze Žďáří jen chtějí připadat důležití..."

"Možná," kývl Rumír zamyšleně. "Jachka v noci plakala. Nevíš proč?"

"Byl jsem přece pryč," řekl Ewet.

"No dobře. Zjistíš mi to, až se vrátíme."

"Jistě", pokusím se."

"Tak se běž připravit. Za chvíli vyjíždíme. Posel z vesnice už čeká."

Bubeníci z Llejenu nepredvádějí své umění pro potěšení jiným, nepatří k žádné kapele, hrající k tanci. Lidé je považují spíš za šamany či kouzelníky a trochu se jich bojí. Z blízkých i vzdálenějších vesnic si je zvou na pohřby významných lidí nebo k obzvlášť důležitým popravám.

Bubeníci z Llejenu jsou vyzáblí, tmaví a zakuklení v hnědočerných hábitech a jejich obličejové připomínají lebky, tak jsou kostnaté a nehybné. Jejich ruce jako by se skládaly pouze z kostí, a to také dodává jejich bubnování ten zvláštní, zlověstný tón.

Bubeníci z Llejenu se nikdy na nikoho nepodívají, jejich prázdné pohledy zůstávají upřeny do dálky, ale přesto se zdá, že vidí víc než jiní. Ostatně se sotva najde člověk, který by se jim chtěl dívat do očí.

Povídá se, že jsou to duše, které uvízly mezi světy živých a mrtvých a získaly náhradou za to schopnost přivolávat nebo odhánět mraky, déšť, mlhu, ba i pozdržet soumrak či svítání, když je to potřeba.

Rasa se otřásla. Jednotvárný zvuk bubnů jí rozechvěl všechny kosti v těle, prostřednictvím smyslů dorážel na její rozum a snažil se zahnat ho do kouta. Na místě rozumu se usídlí šílenství. Bojovala s tím. A viděla, že ostatní podléhají. I ten tupý starosta, dokonce i její důstojný strýc, ba i pán z Pražova, všichni se tomu postupně poddávají...

Liern vyšel z vězení s těžkými řetězy na ruku. Měl tak bolestně tenká zápěstí! Sotva se držel na nohou. Jejich oči se setkaly. Neodvážil se usmát. Báł se, že by ji tím mohl ohrozit.

Starosta řečnil. Z jeho rtů plynuly nesrozumitelné bláboly, ale nikdo se neozval, nikdo ho nezarazil. Dívky v bílém tančily, mávajíce šátky, a jejich tanec, míněný jako oslava nevinnosti, vyzníval smyslně, obhrouble, a pohyby jejich boků vyzývaly přítomné muže k činu... "Snad jsem se zbláznila," zašeptala Rasa.

"Ani ne," ozvalo se vedle ní. "Ty jsi ta dívka, o které mluvil? O které blouznil..."

Ohlédla se. Vlčí muž! "O mně?" přeptala se nejistě.

"Jméno neřekl. Povídal něco jako... je mi jí líto. Tak nějak... Co ti dělají ty bubny?"

"Bolí to," řekla. Úkosem si ho prohlížela. Měl husté, výrazné obočí, velký nos, vystupující lícní kosti i bradu, obličej samá hrana, dravčí výraz, ale už v ní nebudil hrůzu.

"Jo. To jo," kývl. "Jsme tady čtyři střízliví. Liern, my a rádce Palík."

"Co chceš dělat?" Znovu naděje! Ne, podruhé už to zklamání nevydržím!

"Uvidíš."

Přemítal, co v lidech probouzí to bubnování. Temné pudy. Víření krve. Touhu zabíjet... Zdají se omámení, otupělí, ale k zabíjení budou možná pohotovější než ve střízlivém stavu. A někteří mají kuše.

Bubeníci vykročili ke strži. Bubny zahánějí mlhu. Anděl nemůže uprchnout... Opravdu?

Dav v čele se stráží a odsouzeným se pohnul za nimi. Ewet se vzdálil od dívky. Prodral se k Liernovi. Zahlédl Palíkovu bílou tvář. První rádce měl strach. Znal svého tajemníka a tušil, že se brzy něco semele.

Od lesa přibíhali vlci. Jako vítr, rychlí a tiší, letěli ke strži. Ještě o nich nikdo nevěděl. Jen Ewet. Svého bratra Ewa cítil na dálku. Vlci, tucet, možná patnáct pružných šedých těl, přeskočili strž a hnali se k vesnici. Kdosi vykřikl. Muži se chopili kuší a nevěděli o tom, jejich ruce ovládala moc bubnů, plná krve a smrti.

Ewet srazil nejbližšího střelce k zemi. Vyrval komusi sekeru, sice jen dřevorubeckou, ale ostrou. Rozehnal se, ťal. Vystříkla krev. Nechtěl zabíjet, chtěl jen zachránit anděla! Kdykoli jindy by se vesničané prostě dali na útěk. Teď ne. I nebojovní toužili rozmáchnout se nějakou zbraní, mečem něho sekerou, mlátit kolem sebe, bodat kopím, rvát se a ucítit pach krve. Vlci vtrhli do davu. Někteří pochopili Ewetův pokyn a skočili po hrdlech mužů s kušemi. Jiní jen kličkovali a děsili ženy. K bubeníkům se žádný nepřiblížil, a bubny zněly dál.

"Lierne, vstup do ní!" vykřikl Ewet. "Je to stejné!"

Liern dobře věděl, co tím myslí. Pohlédl do očí statné vlčice, která se před ním zastavila. Pak se sehnul a splynul s jejím chlupatým tělem. Strážci zuřivě zařvali, když na zemi u jejich nohou zbyly jen prázdné řetězy. Vlčice se rozběhla ke strži. Ewet srazil pěstí muže, jenž se na něj sápal holýma rukama, uhnul ráně sekerou a stal se hostem svého bratra Ewa. Vlci zamířili ke strži, k nejužšímu místu, kde se dala snadno přeskočit.

Vesničanům chvíli trvalo, než pochopili, že jejich jediný nepřítel zmizel, že i věžeň i vlci jsou náhle pryč. Postupně se přestali rvát mezi sebou. Ruda, nejlepší střelec, zvedl ze země svou kuši, nasadil šíp. Rasa zaječela a vrhla se k němu, ale než mohla něco udělat, vystřelil. A znovu. Byl rychlý. Bubny mu pomáhaly. Koutkem oka zahlédla, jak se bubeníci z Llejanu šklebí. Ani se nestačila vyděsit.

Ruda zasáhl cíl. Jeden z vlků zůstal nehybně ležet. Ostatní letěli dál, sotva se dotýkajíce tlapami země. Doběhli ke strži, vznesli se nad ni. Ruda vystřelil. Odněkud přilétl ještě jeden šíp. Dva vlci nedoskočili. Další šíp. Rasa se zoufale rozhlédla. Ztraceně! Starý Dřevák si vzpomněl, jaký býval zmlada lovec, a pokusil se svůj výkon zopakovat. Největší z vlků hrábl předníma nohama do prázdna. Z boku mu trčel šíp.

Jako by se zpomalil čas. Rasa jasně viděla, jak se zvíře téměř lidskými pohyby pokouší zachytit křovin a trávy na kraji propasti. Marně. Vlk padal dolů, kde už na něj čekali dva mrtví bratři a bouřící Lych, připravený odnést všechna těla do Pohřebních jeskyní, kde je čistě ohlodají dravé světélkující ryby.

Bubny zrychlily. Lidé začali tančit. Byl to válečný tanec divochů, při kterém oděv jen překáží. Někteří se sebe šaty strhávali. Ženy si zuřivě čuchaly vlasy. Z otevřených úst se jim draly nelidské skřeky, doplňující dunění bubnů do strašné písně smrti. Rasa cítila, jak ji opouští vědomí. Z posledních sil se protlačila mezi tančícími. Nevníмали ji. Drobný muž ve světlé haleně a růžovém šátku na krku už na ni čekal. Vyšvihl se do sedla, pomohl jí nahoru. Velký kůň proti dvěma lehkým jezdcům nic nenamítal. Možná i na to zvíře působila píseň llejanských kouzelníků, ale jeho výcvik byl silnější. Poslechl pánův příkaz a odnesl je do bezpečí.

"Pan Rumír bude mít pěkné bolení hlavy," uchehtl se Palík. "Mě nejspíš vyhodí. Nebo pověsí..." Nevypadalo to, že by si s budoucností lámal hlavu. Rasa se konečně rozplakala úlevou i žalem. Byla si jista, že jeden ze zastřelených vlků byl ten Liernův.

* * *

Ewet věděl, že jeho bratr umírá. Narážel na ostré hrany skal, shazoval dolů kameny, jejich bolest byla společná, Ewetova a vlčí současně, padali spolu a společně se zraňovali, ale díky křoví, jehož

část Ew strhl s sebou, tyhle rány nebyly smrtelné. Smrt se šířila od šípu, který pronikl hluboko, téměř k srdci a způsobil silné vnitřní krvácení. Ew přestal vnímat bolest.

Dno strže. Ledová voda Lychu. Ewet se v posledním záblesku vědomí osvobodil z vlčího těla. Měl v boku ránu, ale neměl v něm šíp. Krvácel, ale ne smrtelně. Díky odlišnému uspořádání lidského těla u něj šíp nezasáhl žádnou velkou tepnu. Malátně se hrabal ke břehu. Dosáhl ho těsně před otvorem, jímž se Lych ztřeštěně vrhá do tmy Pohřebních jeskyní. Zapřel se nohama o velký balvan. Kolem něj proplulo šedé tělo Láí, která nesla Lierna. Překonal bolest a vyčerpání, povylezl po skále výš a rozhlédl se. Liern se přece mohl osvobodit! On nemusel být smrtelně raněn!

Pak ho spatřil. Bledá, klidná tvář plynula tiše a důstojně uprostřed proudu, jenž se na chvíli nepochopitelně uklidnil. Cáry zeleného roucha se vznášely kolem ní, Jako by slavnostně doprovázely vzácný dar vodním vílám. Škoda, že tam ve tmě číhají slepé ryby a ne víly, které by zazpívaly pohřební zpěv nad posledním z andělů... Ewet zvedl hlavu. Bylo to vlčí gesto a vlčí byl i zpěv smrti, který se mu dral z hrdla, hluboký, chraplavý, žalostný, pozvolna stoupající do výšek v zoufalém zavytí, jež rozeznělo stěny kaňonu jako hudební nástroj, jako celá kapela, zvoucí první fanfárou ke slavnosti na počest konce světa.

Krčil se za kamenem a bylo mu jedno, jestli ho vesničané uslyší. Nebál se smrti. Ostatně už tušil, že tohle přežije. Prohlédl si skály nad sebou. Dalo by se po nich vyšplhat. Za chvíli. Až nabere sílu. Napil se ledové vody a přemýšlel. Co dál? Do Lesa! Najdu Březilku nebo Piniku nebo i toho mrzouta Bera, každý z nich mi rád pomůže. Trošku se vzpomatuju. Až se mi zahojí rány... Zavřel oči. Potom mě čeká cesta. Hory na západě. Vrcholky pokryté ledem. Nejvyšší z nich je Olymp.

* * *

Březilku ten hluk vyrušil od pečení placek. Zamračila se. Odtáhla zružovělé těsto z valu, otřela si ruce o zástěru a vykroukla ze dveří. Mezi břízkami u potůčku se cosi hýbalo. Po špičkách, ukrývajíc se za kmeny a křoviny, se k tomu místu blížila.

U Matky Břízy! To snad je... Ewet! A Quartovi hoši opustili své vlčí bratry a rvou se s ním v lidské podobě! Několik vlků posedávalo v kruhu kolem nich. Březilka v jejich chování jasně rozeznala rozpaky. Vlčům nebylo jasné, proč se ti muži perou.

Ewet měl na sobě divné šaty, ani svoje, ani hlinožroutské, ale beztak byly na cáry. Byl raněn, krvácel. Naštěstí Quartovi hoši odvykli lidské podobě a byli velmi neohrabaní.

Ewet! Tak on žije! A je stejně krásný a silný jako dřív! Přitiskla si pěsti k hrudi. Strašně toužila pomoci mu, jenže tím by ho urazila.

Upadl, nejstarší Quartův na něj skočil, váleli se po trávě a Ewet na ní nechával krvavé stopy. Jeho svaly však neochabovaly, ruce vytrvale pracovaly jako kladiva, kolenem kopal soupeře do břicha a... To jsem radši neviděla, pomyslela si. Quartův nejstarší zaječel a odvalil se. Ewet vyskočil na nohy, jednou rukou si přidržoval bok, druhou zasadil dobrou ránu dalšímu protivníkovi do brady. Hoch obrátil oči v sloup a svalil se na zem. Jeho vlčí bratr k němu okamžitě přiskočil. Nejevil vůči Ewetovi nepřátelství. Ewet cosi štěkl ve vlčí reci. Vlk rozuměl.

Jakmile se probere, nalož si ho a zmiz, odhadla Březilka.

Třetí Quartův kluk byl nejšikovnější. Sevřel dlouhé prsty kolem Ewetova hrdla, zatlačil. Bylo vidět, že Ewetovi docházejí síly. Na chvíli jeho tělo ochablo, paže bezvládně klesly. Soupeř jásavě zavyl. Ewet se však znovu vzepjal, odtrhl mu ruce od svého krku a udeřil ho pěstí pod žebra. Musel do té rány dát všechno. Mladík zavrával a klesl. Jeho vlk byl vzápětí u něj, splynuli. Šelma se na Eweta zasmála a zmizela v houštích za potokem.

Dívka pomalu vykročila k Ewetovi. Vzhlédl očima zamženýma únavou. Usmál se. Vztáhl k ní ruce a byl by upadl, ale ona ho zachytila. Stromové dívky mají dost síly, zvláště když si vedou domů svého milého... Probudil se. Byl bílý den. Druhý den, odhadl. Spal jsem hodně dlouho. Vzpomněl si, kde je, a na tváři mu zahrál šťastný úsměv. Pamatoval si, jak ho svlékala, ošetřovala, napájela bylinkami a vyptávala se, jenomže se mnoho nedozvěděla, protože byl hrozně slabý, a také se nemohl soustředit, tak moc se mu líbilo všechno, co s ním dělala.

Opatrně se protáhl. Nedokázal by spočítat, na kolika místech těla se ozvala bolest, ale nebyla už tak zuřivá jako předchozího dne, dala se snést.

Březilka se otočila od kamen. "Placky se mi úplně zdrclý," pravila nespokojeně. "To jak jsem se dívala na ten velký zápas. Těsto se nesmí nechat o samotě."

Pochopil nárazku. To on ji nechal samotnou! A jak dlouho! "Odvlekli mě násilím, Březilko. Všech osm... Vždyť víš."

"Ano," řekla. "Co je s nimi?"

"Přežila jenom Jachka. Je na hradě."

"Proč jsi ji nevzal s sebou?"

"Má... Má tam muže. Ale je to složitější. Dáš mi vodu?"

Podala mu hrnek a přisedla si k němu na lůžko. "Quartovi tě chtěli zabít. Proč?"

"Lidé jsou posedlí pomstou a trestem," řekl. "Šelmy ne. Naštěstí. Ale to bych ten příběh začínal od konce."

"Podívám se na tu ránu." Březilka odhrnula pokrývku. Sykla. Obvaz prosakoval krví. "Vypadá jako od šípu."

"Je od šípu. Zabil mého bratra."

Zčistajasna ho objala. „Ten zákon... Víš, o tom, že vy a my nikdy nesmíme... Je to hloupost! Hodně jsem o tom přemýšlela..."

"Já vím, že je to hloupost," zašeptal Ewet a ovinul jí ruce kolem pasu. "Opravdu to vím."

* * *

Vysoký rozložitý Ber, podobný košatému dubu, se do Březilčiny chaloupky sotva vešel a když začal rozčileně přecházet po jediné místnosti, ostatním se zdálo, že nemají ani co dýchat. Ewet se přikrčil na lůžku, Březilka seděla vedle něj. Pinika se choulila u vyhaslých kamen a vybírala si z vlasů jehličí. Ewet si vždycky myslíval, že jí tam roste stejně přirozeně jako na větvích jejích oblíbených borovic.

"Andělé-poslové, starý domov, nový domov, všichni jsme stejní... Zní mi to divně. Nechápu a nevěřím," brumlal Ber, dupaje po hrubých prknech. "A ty, Ewete, který jsi toho zažil až dost, se chceš vydat za nějakým preludem kdovíkam, daleko na západ, do hor plných ledu? K čemu ti bude, když najdeš tu nejvyšší horu? Možná se tam něco dozvíš, ale co s tím uděláš?"

Ewet pokrčil rameny. "Chci vidět vlast andělů."

"Houby!" vyhrkl Ber. "Hledáš důkaz, že pocházíme ze stejného rodu, protože máš rád Březilku!"

Březilka zrudla.

"Já bych se na nic neptal," hřímal Ber. "Prostě bych si ji vzal a měl s ní děti... Vždyť nás zbylo jen pár! Jaképak ještě zákony! Kdo na ně dohlíží, hm?"

Ewet se zasmál. "Jsem rád, že se na to díváš takhle, dubový bratře. Ten zákon jsem si pro sebe zrušil už dávno, jenom jsem neměl příležitost o tom promluvit." Věnoval Březilce láskyplný pohled. "Ale jde o něco jiného. O minulost. O něco víc, než jsou naše pohádky. Hledám paměť předků, a ta se nachází na Olympu."

"Blázne," řekl Ber. "Zahyneš cestou. Zmrzneš. Roztrhají tě bílí medvědi. A i když dojdeš... Hlinožrouti tě klidně zabijí i s tou pamětí předků, jako zabili tvého anděla."

Ewet vážně přikývl. "A proto bych byl rád, kdybyste si vy zapamatovali alespoň to, co jsem vám vyprávěl. Je to málo, ale zahynu-li já, možná se najde jiný bláznivý muž, který se vydá v mých stopách... Tohle jsem chtěl říct."

* * *

Pochodovala oddaně za ním. Nebyla zvyklá na dlouhé putování a v cizím kraji ji všechno lekal; postrádala povědomé obrysy kopců a údolí, známé tvary korun stromů. Bobule na keřích se jí zdály jiné a podezřelé. Zpočátku se bála jíst i houby. Měl s ní spoustu práce, ale nikdy se nerozzlobil. Nikdy by nevěřila, že on, bratr vlků, muž ze Šelem, by mohl mít takovou trpělivost. Naučil ji jíst maso. Nebát se pěšinek, vyšlapaných cizími lidmi, hlinožrouty z vesnic a hradů, pro které neměli jméno. Uvěřila, že jeho vlčí smysly je včas varují. Byla s ním šťastná i na cestě.

Po několika dnech však pocítila strašný stesk. Něco jí chybělo. Do nohou se jí vkrádala nesmírná únava. Co chvíli se jí zatočila hlava. Několikrát div neupadla.

Ewet se otočil, počkal na ni. "Co je ti, nejmilejší?"

"Nevím."

Pozorně se na ni zadíval. "Ale já vím. Potřebuješ strávit den ve stromě. Najdeme nějakou hezkou břízku..."

"Ne!" vyhrkla. "Bojím se těch cizích stromů!"

"S cizími se můžeš seznámit," řekl. "Není to tak těžké."

Stáli v březovém hájku, opodál se blyštěla hladina jezírka. Krásný kout. Březilka nejistě vztáhla ruku, dotkla se bílé kůry. Byl to starý strom, velmi přátelský. Vítal ji. Zval ji. Ohlédla se, Ewet důrazně kýval. Vstoupila do kmene a stala se břízou.

Ewet chvíli plaval v jezírku, obíral z keřů sladké rudočerné bobule, zdířiml si na slunci, ale kolem poledne mu začalo být horko, voda už ho nelákala a stýskalo se mu po Březilce. Došel k jejímu stromu a hleděl do jeho koruny. Vypadala tak šťastně. Zavrtěl hlavou. Nebudu ji rušit. Opřel se čelem o sousední břízu. Přál si s ní splynout. Zavřel oči. Na okamžik ho pohltila tma a vzápětí bylo kolem něj plno světla. Vnímál ho jinak. Ne očima. Viděl celým povrchem těla. Ne, neměl tělo. Měl kmen, větve, listy. Tím vším vnímal světlo a usilovně ho lapal jako lovec kořist. Bylo součástí jeho potravy. Cítil své kořeny v zemi. Nasával jimi v té vlídné hlíně všechno, co mu mohla dát. Pil. Jedl. Živil se. A také rostl, nesmírně pomalu, ale vytrvale. Vzpomínal. Četl ze svých letokruhů. Věděl, že kolem mnohokrát prošli muži z vesnice se sekerami, pamatoval si, jak káceli v okolí stromy - bratry, slyšel strašný, tichý hlas jejich bolesti a umírání, jejich pád. Bílá kůra však dřevorubce odrazovala. Ewet, ne strom, pochopil, že ji ti místní hlinožrouti kdoví proč měli za posvátnou. A teď už to věděl i strom.

Stará bříza byla se svým hostem velmi spokojena. Dověděla se od něj hodně nového. Její pomalé, rozplývavé vědomí trpělivě prožívalo jeho paměť a ukládalo ji do letokruhů ještě dlouho po tom, co ji opustil a šel dál, ruku v ruce s dívkou, jež prožila den v těle její sestry.

"Jak je možné, že to umíš?" nechápala Březilka. "Jsi přece Šelma!"

"Opravdu mezi námi není žádný rozdíl," řekl Ewet. "Právě tak mi to povídal anděl. On, jenž vstupuje do mlhy, dokázal splynout s vlčicí Láiou. Já, bratr vlků, jsem vstoupil do stromu... Můžeme cokoli, má drahá. Cokoli."

"A hlinožrouti?"

"Nevím. Možná by také mohli... Kdyby chtěli. Oni asi nechtějí. Myslím, že to žádný z nich nezkusí. Ostatní by ho jistě zabili. Zabíjejí všechno, co se liší." Odmlčel se a dodal: "V tom je jejich síla."

Nerozuměla mu, ale šla s ním dál, soumrakem, nocí i dnem, lesem i po pěšinách mezi poli a lukami. Naučil ji nebát se osamělých lidí, které potkávali. Ewet je zdravil a oni mu odpovídali, přestože jim jejich oděv a ranečky musely připadat divné.

Kradli z polí hrášek a nezralou kukuřici, z nehlídaných zahrad jablka. Psi před Ewetem prchali. "Mohl bych vstoupit do jednoho z těch hloupých čoklů," řekl Brezilce. "Zkusil jsem to na Pražově. Jenže oni jsou nudní. Pořád myslí jen na to, jak by se zalíbili pánům."

"To jsi přece musel také," popíchla ho.

"Ne. Můj pán, rádce Palík, mě chtěl takového, jaký jsem. Nepotrpěl si na poslušné panáky. Povídal si se mnou o všem a ptal se mě na moje názory..."

"Zvláštní. Na hlinožrouta."

"Ano. Rád bych se s ním ještě setkal." Stiskl rty. Jenže na Pražově by mě teď bez váhání zastřelil první strážce, který by mě spatřil. Mít přítele mezi hlinožrouty... Není to divné? Škoda, že lidé stále bojují s lidmi. Jako ve starém domově.

V noci prošli vesnicí se střechami z rákosu. Březilka by si toho nevšimla, ale Ewet měl zrak nočního dravce. "Blížíme se k velké řece. Nebo rybníkům. Nebo k močálu."

"Máma mi jednou vyprávěla skřivěňčí pohádku," ozvala se Březilka. "O obrovských jestěrech, větších než náš domek, kteří sídlí v močálech na západě. Žerou všechno. I lidi."

Zamyslel se. "Možná bychom mohli..."

"Ne!" vykřikla zděšeně. "Nechci se stát lidožravou obludou! Ani na chvíli!"

"No, já bych to zkusil," řekl Ewet. "Když to jinak nepůjde. Víš, s vlčím bratrem jsme se vždycky nějak domluvili. Ale já vím, že bych ho dokázal ovládnout. Jsem... silnější."

"Nezkoušej to!" trvala na svém Březilka. Slíbil jí to, ale neměl v úmyslu ten hloupý slib dodržet. Co kdyby šlo o její život?

Té noci čvachtali mokřinami, zarostlými vysokým rákosím, kde kvákaly žáby a pištěli komáři a další havěť, ale o skutečném močálu se nedalo mluvit. K ránu narazili na suchou zem a uložili se k spánku pod převislé větve nízkých křivých vrb. Březilka se vzbudila první a hned

vstoupila do vrby. Strom byl starší než vypadal a jeho paměť hovořila o nekonečných, rozlehlých močálech, rozprostírajících se do nedohledna. A také o tom, jak lidé z okolních vesnic kopou příkopy a odvádějí vodu do blízké řeky Chvoliny, takže močál postupně vysychá a zmenšuje se... Potom ji Ewet probudil zaťukáním na kmen a nabídl jí jídlo, jemné, chutné bílé masíčko. Nechtěl jí prozradit, z jakého zvířete pochází. Až později, třetího dne svízelné poutí bažinami, jí vyprávěl o svém lovu žab. "Vlastně chutnají lépe než ryby," řekla statečně. "I když bych dala přednost výhonkům rákosu."

Dosud nepotkali nic většího než vodní hady, kteří před nimi prchali, vlníce se na hladině. Hory se znatelně přiblížily a den ze dne se zdály strmější a nepřístupnější. Ewet pomocí záhadných vlčích smyslů nacházel cestu mezi vodními a bahenními jámami a Březilka mu pomáhala, kdykoli narazili na skupinku stromů, od nichž se mohla o tomto podivném kraji něco dovědět.

Přestali počítat dny. Byli unaveni. Vlhký vzduch byl nepřírozeně teplý a páchl hnilobou, mokrý oděv se jim lepil na kůži, sandály postupně poztráceli v bahně. "Támhle," zasípala dívka. "Stromy!"

"Tam si odpočineme," řekl Ewet.

Plahočili se dál a na ostrůvku pevné země vděčně klesli na trávu a leželi bez pohnutí, celí šťastní, že se pod nimi nic nehoupe a neviní. Potom Ewet zvedl hlavu a přímo před sebou spatřil v kůře nízkého silného kmene stromu stopy po zubech. Byly to pořádné zuby. Neznal žádné tak velké zvíře! Bezděčně sevřel nůž, svou jedinou zbraň. Zalitoval, že nemá sekeru. Tak už je to tady! Aniž by se pohnul, zkoumal zrakem otisky zubů. Čerstvé. Ten tvor tu musel být včera nebo dnes. Nejspíš se potuluje kolem. Má hlad, když se zahryzl i do kůry!

"Březilko," zašeptal. "Zvedni se. Schovej se do stromu. Hned." Pomohl jí vstát a postrčil ji ke zjizvenému kmeni. Ta obluda ji může poranit, ale nezabije ji, protože nezabila ani strom... Dívka spatřila stopy v kůře a zděšeně vydechla. Přitiskla se ke kmeni a splynula s ním.

Ewet se rozhlédl. Nůž držel před sebou, přestože si byl vědom, že ta titěrná věcička ho nezachrání. To spíš zkusím tu druhou možnost...

Všude bylo ticho. Nikde se nic nepohnulo. Vlčí smysly však z hloubi Ewetovy paměti šeptaly o hrozícím nebezpečí. Pomalu se otáčel a dával pozor, jestli se v okolí něco nezmění. Byl ve střehu, svaly připravené k útoku nebo útěku. Změna, na kterou čekal, se odehrála za jeho zády. Uslyšel mocné šplouchnutí. Z vody se vynořila obrovská zubatá tlama, tlapy s plovacími blánami a dlouhými drápy. Tvor se postavil na zadní. Tyčil se nad ostrůvkem jako hradní věž. Nepotřeboval udělat ani krok, mohl se k lidskému vetřelci ve své říši prostě sehnout a rozdrtit ho předními tlapami. Mohl svou vahou přelámat stromy. Stromy!

Ewet se dal na útěk. Čím dál ho dostanu od Březilky, tím líp! Byl rychlý, ale voda mu podrážděla nohy, napůl běžel, napůl plaval, deset kroků od ostrůvku už byl po pás v kalné vodě. Ještě ho bez námahy, volným krokem doháněl, tu a tam po něm hrábl prackou. Zdálo se, že ho honička docela baví. Že by zapomněl na hlad? Nebo se v noci přece jen najedl? Ewet upadl, octl se pod vodou. Jemné bahno mu zalepilo oči; když zvedl hlavu z vody, viděl rozmazaně. V poslední chvíli uhnul ráně ještěří tlapy. Vládce močálu vztekle zařval a rozehnal se po něm druhou prackou. Tentokrát se Ewet nestačil ani odkutálet stranou. Drápy se mu zaryly do zad, cítil je až na kosti. Ten zatracený netvor ho držel za lopatku a zvedal z vody...

Ewet se ve vzduchu prudce zazmítal, nedbaje bolesti trhané kůže a svalů, obemkl oběma rukama šupinatou pracku, ještě jednou se zoufale zhoupł a objal ji i stehny. Drápy mu vyrvaly pořádný kus masa, ale svalů zbylo ještě dost, aby měl v rameni sílu. Byl teď v poloze, která ještěrovi znemožňovala uchopit ho do tlamy. Kopáním odrážel útoky druhé přední pracky. Blížil se k zubům. Ještě zuřil, pokoušel se toho malého hbitého tvora setřást, ale marně. Vztekle švihl prackou. Ewet se octl těsně u jeho mohutného trupu. Nezaváhal. Znovu se zhoupł, odrazil se od ještěřího lokte, dopadl na jeho hrud'. A splynul s tím, kdo ho před chvílí lovil.

Malé, tupé vědomí ještěřího dravce mu bylo naprosto cizí. Cizejší než cítění stromů. Bylo v něm příliš mnoho hladu a málo paměti. Tohle zvíře mělo jedinou starost: shánění potravy. Nemělo v močálech nepřítele. Nikdo si na něj netroufl. Neumělo se bát. Naučilo se jen útočit a požírat, co ulovilo. Ewet pronikl do jeho jednoduchoučkého mozku a ovládl ho. Vydobyl z chabé paměti důležitý údaj: ještěr byl široko daleko jediný svého druhu. Dobře! Březilka je v bezpečí. Ve stromě jí nic nechybí. A já mám místo svého potřhaného krvácejícího těla tohle, velké, silné a dobře přizpůsobené pohybu v bažinách. Než ho opustím, odnaučím ho lovit lidi... Vykročil k horám.

* * *

"Nechod' ven, děvenko!" Stará Brába spínala ruce a stála jí v cestě.

"Je tam mlha, že si neuvidíš na vlastní boty!"

"Právě proto jdu," řekla Rasa. "Víš přece, že mě tady nechtějí!"

"Pan otec se zlobí, a moc," přikyvovala služka, "ale to přejde, vždyť jsi jeho dítě!"

"Nepovedla jsem se," ušklíbła se dívka. "Mluvila jsem s andělem. Zapisovala jsem si pohádky i to, co jsem sama viděla. Netančila jsem nestydaté tance při popravě!" Zalykala se hněvem. "Všechno mi vzal! Spálil můj deník! Co si vezme příště? Moji paměť?" Odstrčila Brábu, nechala ji tam pod schody, plačící, rozcuchanou, šedivou, ženu bez

naděje. I já jsem bez naděje, jenomže jsem mladá, a venku je mlha, pomyslela si Rasa.

Otevřela dveře. Do předsíně se vkradl proužek mlhy, otřel se jí o nohy jako mazlivé kotě. Vyšla ven. Pes začal štěkat, ale rychle si to rozmyslel. Kolem něj procházelo tajemství. Zalezl do boudy a tiše kňučel.

Kráčela mlhou, laskala se s ní, vzpomínajíc na Lierna. Byla už její součástí, ale ještě neuměla vzlétnout. Mířila po paměti ke strži. Zdálo se jí, jak se Lych prodírá úzkým kaňonem, jak se burácivě hněvá na neústupné skály a vyhrožuje jim, jen počkejte, já jsem voda a voda má dost času! Jednou zvítězím! Ozvěna měnila neurvalý hlas Lychu v píseň, která Rase zněla jako volání někoho, kdo ji má rád.

Mohla jsem se provdat za pana Palíka, blesklo jí hlavou. Ten by si mě vážil a mluvil by se mnou jako... Jako s člověkem. Ne jako s ženskou...

Byla u strže. Její nohy nahmataly kraj. "Vezmi mě, nebo spadnu," zašeptala a velmi si přála splynout s mlhou. Jako anděl.

Vznášela se nad strží. Stoupala vzhůru. Ještě výš, pomyslela si. Opojení z výšky! Jaká škoda, že nevidím dolů... Mlha pod ní se rozplynula. Rasa - nebo spíš její vědomí, neboť své tělo neviděla ani necítila - letěla s oblakem po nočním nebi a celý jeho povrch se stal jejíma očima. Tak, řekla si. A teď se podívám na hory na západě a najdu tu, kterou Liern nazýval Olympem.

Pan Rumír viděl zarudlá víčka svého Prvního rádce a snažil se chovat šetrně.

"Ona nezahynula!" vybuchl Palík. "Nespadla do strže! Prostě odletěla a jednou se vrátí! A možná nebude sama," dodal tiše. "Pozveš pak hosty dál, můj moudrý pane?"

* * *

Jeon spustil ruce z klávesnice. Netroufl si na hlasovou komunikaci. Chráptěl a každý pokus o řeč mu rozdíral hrdlo. Ze záznamů bylo jasné, že za něj dlouhou dobu dýchaly přístroje a nepoužívaly přitom přirozené cesty, ale bronchostomii. Pravá plíce během první doby léčení nedýchala vůbec, splasklá pečlivě řízeným pneumotoraxem. Plíce se zahojila, zato hlasivky to odnesly, pomyslel si. Vždyť na tom nesejde. Podle zpráv počítače stejně nebudu mít s kým mluvit.

Unaveně se opřel v křesle. Každý pohyb ho stál nesmírné úsilí. Napil se vitamínového nápoje. Polykání bolelo. Přes dvě staletí! Představil si pulzující proud zdivočelých neutronů, rytmicky se střídající se stejně zuřivými fotony, překračujícími rychlost světla ve zlomyslném

pohrdání fyzikálními zákony, který směřuje z mateřské lodi přímo na Olymp... Co se to s lodí stalo? Co se stalo s lidmi?

Už věděl, že jeho společníci v sarkofázích nemají naději. Po dvě staletí se tady nic nepohnulo... Vyvolal si na monitor poslední údaje. Přece! Někdo tu byl. Je to asi čtvrtroku. Zadal příkaz k identifikaci hlasu. Liern! Liern žije! Nejsem sám!

Vyskočil. Kolena se mu podlomila slabostí, musel se podepřít rukama. Pult mu připadal ledově studený. Pohlédl do zrcadla na protější stěně. Byl kost a kůže. Do zlaté barvy jeho vlasů se na spáncích připletla stříbrná. Kombinéza, do níž se prozíravě (a s obrovskou námahou) oblékl, na něm žalostně visela. Jak dopadla má poslední mise? Potřásl hlavou. Nevzpomenul si. Vypadá to, že mě milí hlinožrouti skoro zabili. Troufají si na nás čím dál víc... Zamrazilo ho. Troufali. Teď už na nás nejspíš zapomněli. Mají tak krátkou paměť!

Několik dní strávil v budově Rehabilitačního ústavu. Pátral po Liernovi. Po nějakém vzkazu od něj. Vždyť tam dole byl! Vyžádal si údaje! Musel přece vědět, že žiju! Nenašel nic.

Odpočíval v pravidelných intervalech, tak, aby nabral síly co nejrychleji. Jeho spánek však rušily děsivé sny o sochách na terase, které oživaly a sáply se na něj, cenily zuby a spílaly mu, že si dovolil zůstat naživu, když všechno, všechno skončilo!

Stejně jako před ním Liern objevil, jak velice se změnila krajina v obydlených oblastech. Tady už andělé nepomohou. Co dál? Jak najít Lierna? Nechtěl se se mnou setkat... Dost. S ním nemůžu počítat. Musím mezi ně, mezi ty, kdo obdělávají pudu, uloupenou lesům. Vzít pár chytrých lidí sem. Ukázat jim, co se stalo se starou Zemí. Varovat je! Vysvětlit jim, že už teď začínají pracovat na zkáze svého nového domova. Že mají žít s krajinou jako přátelé, nějakoby dobyvatelé. Dát jim informace o ekologii, včas je naučit slušnému chování k přírodě... To nedokážu!

Několik dní se jen tak povaloval, tu a tam se přinutil k cvičení a k jídlu. Přístroje v podzemí odvedly dobrou práci. Uzdravoval se a sílil téměř proti své vůli. A pak jednoho dne uslyšel řev bílého medvěda.

Navlékl si teplé boty, na kombinézu si oblékl syntetický kožich a vyšel na terasu. Po poslední vánici soch zase ubylo. Stačil pořádný vítr, aby se rozpadly v prach. Přinášelo mu to nepochopitelnou úlevu.

Po schodech stoupal statný bílý medvěd. Jeon udiveně zamrkal. Co tady to zvíře pohledává? Co ho mohlo přilákat k neježdě a pro něj nezajímavé budově? Pistoli s omračujícími náboji držel pohotově, ale nechtělo se mu střílet.

Medvěd se blížil. Jeon měl dojem, že se šelma tváří docela přátelsky. Byl to samozřejmě nesmysl, medvědi nemají mimiku. Za nějakých osm set let, co je tady předkové spolu s ostatními zvířaty

vypustili z pomocné lodi, zvané archa, sotva mohlo dojít k podstatným vývojovým změnám!

Medvěd zdolal poslední stupně. Spatřil sochy. Jeho postoj v té chvíli vyjadřoval zcela lidský úžas a hrůzu. Potácivě se rozběhl po terase, poráží z kameně Olympany, řval, až to rvalo uši, a v tom řevu zřetelně zněly strach, bolest a zklamání.

Pak medvěd postřehl, že jedna z nehybných postav se od ostatních liší. Zastavil se a upřeně hleděl na člověka v kožichu. Zabloudil očima ke zbraní. Jeon pozvedl pistoli, zamířil. Prst na spoušti se mu chvěl, dlaň se mu potila, přestože mrzlo. Zvíře se mu dívalo do očí. Ví, co držím v ruce, pomyslel si Jeon. Jak to, že stojí tak zpříma? Ted' udělá krok. Ke mně. A ještě. Roztřásla se mu celá paže. Netrefil bych ani slona! Medvěd vztáhl tlapu, téměř se dotýkal ústí zbraně. Tiše, jakoby vyčítavě zabručel.

Jeon s povzdechem pustil pistoli. Zapadla do mělké návěje u dveří. Jaký smysl má můj život? Záleží snad na tom, jak a kdy skončí? Usmál se, nesmírně unaveně a smutně. Netušil, jak se jeho tvář přitom podobala jiné, mrtvé, plynoucí v proudu Lychu...

Medvěd se otočil, dal se do těžkého klusu. Tentokrát po čtyřech. Jeon bez dechu sledoval, jak se nemotorně spouští se schodů.

"Promiň, anděli," ozval se mu u nohou slabý hlas. "Nechtěl jsem tě vylekat." Ze sněhu se zvedal černovlasý mladík. Přesněji, pokoušel se zvednout. Nesvedl to. Upadl. Omdlel. Jeon uviděl na jeho zádech strašnou rozšklebenou ránu. Spolkl otázku kde ses tu vzal, překonal slabost, uchopil ho pod rameny a táhl dovnitř. Tam už mu přístroje poradí, co podniknout s jeho zraněním.

* * *

"Tak co?" zeptal se Jeon. Ewet zvedl oči od čtecího zařízení. "Rozumím tomu. Začínáme od začátku. Děláme stejné chyby. Přestože nám tahle... Terrina... poskytla úžasné možnosti. Je to možné, Jeone? Opravdu naši předkové tam doma nedokázali vstoupit do stromu, do mlhy nebo zvířete? Ona nám dává takové dary, a my ji ničíme!"

"Ztotožňuješ se s hlinožrouty."

"Ale ne. S lidmi." Ewet pokrčil rameny. Elastický obvaz mu zabránil provést pohyb v plném rozsahu; zranění se ještě nezhojilo. "Liem věstil zkázu. Nechtěl žít.. Byl bych ho k tomu přinutil!"

"To věřím," přisvědčil Jeon. "Je mi strašně líto, že jsi ho nemohl zachránit."

Ewet se na něj zadíval. "Čím to, že jste tak krásní?"

"Nevím. Krásní lidé možná víc tíhnou k bezpečí a pohodlí... Tak zůstali tady. Zdaleka ne všichni se chtěli stát posly."

"Jedna dívka ve Žďáři..." začal Ewet.

"Obdivovala jeho krasu," skočil mu do reci Jeon. "Vlasy, oči..."

"Hm. Rád bych tě s ní někdy seznámil. Můžeš se jí zeptat sám."

"Chceš se tam vrátit?"

"Patřím tam. Jen se stavím v močále pro svou ženu..."

Jeon pomalu přikývl. "Dobře. Otevřu tajné sklady. Vezmeme si zbraně. Nemyslím meče a kuše."

"Vím. Myslíš opravdové zbraně," usmál se Ewet "Ale jak potom budeme splývat s mlhou? Zbraně nepůjdou s námi!"

"Máme stroje, které... Kčertu, viděl jsi přece letadla! Pouštěl sis všechny filmy!"

Ewet se zamračil. "Nemůžeme mezi lidi přiletět ve stroji, který hučí a vrčí! Nemůžeme zastřelit každého, kdo bude mít něco proti nám. Nemůžeme se tvářit, že jsme lepší a chytřejší... Musíme jim ukázat jejich možnosti. Když poznají život stromů a zvířat, ptáků a ryb a slunečnic a..." Odmlčel se. "Možná něco pochopí."

Jeon se před tím mladým bláznem skoro zastyděl. Ewet je andělem víc než já! Odkášlal si. "Z údolí se zvedá mlha. Pojdme. Vstoupíme do ní a poplujeme s mraky. Kam si budeš přát"

Ewet se potměšile pousmál. "Hm. Než se vydáme tam dolů... Musím se naučit zacházet se zbraněmi. A řídit letadlo."

Jeon na něj zůstal hledět. "Nechápu..."

"Kvůli dětem," řekl Ewet. "Až budu mít děti, víš... Vlastně možná na mě už jedno čeká. S Březilkou ve stromě... O sebe se nebojím, ale o ně se bát budu. Stejně jako o Březilku. Zaručeně. Budu je chtít chránit!"

"Zadní vrátka," zamumlal Jeon.

"Tak nějak." Ewet poposedl na židli. "Kdyby všechno selhalo."

"Selže," řekl tiše Jeon. "Jdeme. Do skladiště."

* * *

Březilka ten boj vlastně neviděla. Strom, ve kterém se ukrývala, byl pokřivený a ustrašený a svoje vnitřní oči si zvykl odvracet od ošklivých výjevů. Ewet zahynul? Neměla slzy. Zatoužila ronit mizu. Zatoužila po kapičkách rosy na krajích listů, těsně předtím, než spadnou. Po větru, nutícím větve bičovat vlastní kmen... Pro paměť stromu jsou všechny události blízké, přítomné v letokruzích, a současně vzdálené, jako by se jí netýkaly... Nikdy nezapomenu. Nezapomeneme...

Ne, Ewet nezahynul. Ještě přece odešel! Sám by to neudělal. Zůstal by, krmil by se, pak by si lehl a trávil... Ewet tedy nedodržel slib. Splynul s netvorem! A nechal mě tady! Měl se vrátit a říct mi... Měl vědět, jak mi je! Měl vědět o našem dítěti! Žal prýštil všemi póry listů a strom, její hostitel, se chvěl a naříkal. Přečetla si jeho paměť a vzala si ji. Svým

pomalým způsobem poznal, že ona zůstane. Poroste pořád výš a rovněji, aby se mohla dívat kolem sebe, aby viděla toho, kdo se tudy bude vracet. Ale nikdy nevystoupí z kmene na jeho zavolání. Nikdy mu nedá své dítě. To dítě se nestane člověkem a nebude ho to bolet.

ilustroval Alois Křesala